

Scénář – Luboš Janoušek – ZŠ Brandýsek

Luboš Janoušek se narodil v roce 1951 a celý svůj život žije v Brandýsku u Kladna. V roce 1986 se stal předsedou místního národního výboru a po Sametové revoluci pokračoval jako starosta. Dobře tak viděl změny, které nový režim přinesl.

„Ten systém, který byl předtím, my, když jsme nastupovali, než jsme nastupovali do těch funkcí a do toho, tak jsme procházeli jako tvrdým školením, co se týká, já nevím, stavebních zákonů a těchto věcí.“

„Což po revoluci nebylo, tam prostě někoho zvolili a přišli tam lidi, kteří o tom nevěděli vůbec nic.“

„A každý si to představoval po svém, jo. Všichni to vítali, včetně nás teda, i když to, protože jsme cítili nějaký uvolnění v tý práci, že tam prostě bude více volnosti v tom.“

Přestože zastával vedoucí pozici, nebavilo ho jen sedět na úradě. Jeho nejoblíbenější profesí byla vždy práce řidiče a tuto vášeň využil i při řízení obce.

“Já jsem, i když jsem byl na tom Národním výboru, nebo to, tak já jsem furt dělal manuálně. Já jsem neseděl v kanceláři, to bylo proti mé, mé představě. Takže já jsem dělal v obci pořád, jezdil jsem s těmi stroji, co jsme tady měli.“

Ve funkci starosty byl jen jeden rok. Potom ho odvolali, protože nesouhlasil s prodejem obecního majetku.

„Ty drobný provozovny vydělávaly pro obec peníze. A po revoluci nastalo období, kdy prostě za každou cenu to chtěl někdo koupit. No a čemuž já jsem teda se snažil zabránit, ale bohužel tam byli lidi, který to mermomocí chtěli, který to potom taky koupili, ale ty se postarali o to, že mě odvolali, protože kdyby mě neodvolali, tak to nemohli nikdy koupit.“

Práce na úradě byla náročná, ale Luboš Janoušek měl naštěstí kolem sebe lidi, kteří ho podporovali.

„No v první řadě to byla rodina, protože rodina mě prakticky neznala, jo. Já jsem vlastně byl, včetně sobot a nedělí jsem byl pořád pryč. Anebo jsem byl někde na školeních a tak, takže já, já vlastně vděčím rodině, že jsem to vůbec mohl dělat.“

Bavila ho také práce s dětmi. Od mládí jezdil jako vedoucí na tábory a v osmdesátých letech založili s kamarády vlastní tábor pro brandýské děti v Ohrazenici u Jinců.

“Snažili jsme se prostě pro ty děti dělat maximum, takže, říkám, sháněl jsem to, byla to moje akce, já jsem teda chtěl ty tábory prostě, samozřejmě za pomoci jiných, sám bych to nikdy neudělal, ale pak se mi to teda podařilo po, no od toho osmdesátého šestého roku a trvá to do teď a bylo to spojený vlastně s tím, že my jsme tam zastřešili to jako sportovní tábor.“

Nyní, v roce 2026, si Luboš Janoušek užívá zaslouženého důchodu, a i když na tábory už nejedí, jeho následovníci letos pojedou do Ohrazenice už počtyřicáté.